

ע"פ 1826/19 - סאמר אבו עסא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1826/19 - א'

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המערער:

סאמר אבו עסא

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בת"פ 53496-03-18 מיום 6.2.2019
שניתן על ידי כב' השופט א' ביתן

בשם המערער:

עו"ד אמיר נבון

בשם המשיבה:

עו"ד קובי מושקוביץ

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' ביתן) בת"פ 53496-03-18 מיום 6.2.2019 וזאת עד להכרעה בערעור.
2. המבקש הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עובר ליום 13.3.2018, החזיק המבקש בנשק מאולתר אוטומטי, וביום 13.3.2018 העבירו לאדם אחר על מנת שיחזיק בו באופן זמני.
עמוד 1

4. בגזר דינו, ולאחר הרשעתו בדיון, סקר בית המשפט המחוזי את טיעוני הצדדים לעונש וכן עמד על החומרה שיש לייחס לעבירות נשק בכלל, ולהחזקת נשק אוטומטי מאולתר – כבעניינו של המבקש – בפרט. צוין, כי מחד גיסא מדובר בנשק בעל פוטנציאל פגיעה גבוה, ומאידך גיסא כי נשק מאולתר לא עומד ברמת האיכות של הנשק התקני, "על כל המשתמע מכך".

בית המשפט ציין את הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ובכללם שמירת הגוף והחיים, ושמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, וקבע כי מעשיו של המבקש פגעו באופן משמעותי בערכים אלו.

לנוכח שיקולים אלו, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה ההולם את מעשיו של המבקש נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

5. בבואו לגזור את עונשו של המבקש בתוך המתחם שקל בית המשפט המחוזי לקולא את גילו הצעיר, אישיותו ואורחות חייו כמתואר בתסקיר שירות המבחן; העובדה כי זו הרשעתו הראשונה ומאסרו הראשון; הפגיעה שתיגרם למבקש ולמשפחתו מהמאסר; הודאתו על ביצוע המעשים; וכן את החרטה שהביע וסיכויי לחזור לדרך הישר.

מנגד, נשקלו לחומרא; העובדה כי "הנשק נתפס על ידי המשטרה וכך נגדע פוטנציאל הנזק שלו", אשר לא אמורה לעמוד לעמוד לזכותו, אתחומרת המעשים שביצע וכן את מידת האשם הגבוהה של המבקש בביצועם.

על כן, נקבע כי בנסיבות העניין יש להעניק את הבכורה לאינטרס הציבורי, בייחוד לנוכח נפוצות עבירות הנשק בכלל, ובאזורינו בפרט. כן נקבע כי אלמלא נסיבותיו האישיות ראוי היה להטיל על המבקש עונש מאסר לתקופה ארוכה יותר.

בסופו של יום גזר בית המשפט המחוזי על המבקש עונשים של 18 חודשי מאסר בפועל ו-9 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירת נשק מסוג פשע למשך 3 שנים.

6. בד בבד עם הגשת הודעת הערעור על גזר הדין הגיש המבקש את הבקשה שלפניי, במסגרתה נטען כי סיכויי הערעור טובים ונסיבותיו האישיות מצדיקות את הותרתו בתנאי מעצר בית בהם שהה עד למתן גזר הדין.

בדיון שלפניי הדגיש בא כוחו של המבקש כי בית המשפט המחוזי בחן את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשיאת נשק, אשר מטבען חמורות יותר מעבירות החזקת נשק כבעניינו של המבקש. שגגה זו לטענתו, הביאה בתורה להטלת עונש חמור מהרגיל, וסיכויי הערעור להתקבל בנקודה זו – גבוהים.

עוד נטען כי נסיבותיו האישיות של המבקש, ובפרט החלק הפעיל שנטל בתהליך השיקום לשיטתו, מצדיקים היעדרות לבקשתו לעיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בערעור, במיוחד לצורך השלמת ההליך הטיפולי בו הוא נמצא, ובשים לב לכך שתקופת המאסר שהוטלה עליו אינה מן הגבוהות.

7. מנגד, התנגדה המשיבה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש, שכן מדובר בתקופת מאסר "גבולית", כפי שצוין גם בהחלטתו של בית המשפט קמא.

כן נטען כי העבירה שביצע המבקש חמורה; כי סיכויי הערעור להתקבל – נמוכים; וכן כי ההליך הטיפולי הנטען טרם הניב תוצאות, ואין כל סיבה להניח שדבר מה ישתנה בתקופת הביניים עד להכרעה בערעור.

8. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה וכן בהודעת הערעור, ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון לפניי, אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

9. כידוע, כלל הוא כי על נאשם שהורשע בדין ונגזר עונשו, לרצותו באופן מידי, ואין בהגשת הערעור כשלעצמו כדי לעכב את ביצוע העונש. ההחלטה על עיכוב ביצוע העונש תתקבל בנסיבות שיש בהן כדי לגבור על האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר הדין.

נסיבות אלה כוללת בין היתר את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; את תקופת המאסר שהושתה על הנידון, לצד פרק הזמן שבו צפוי הערעור להתברר; את טיב הערעור וסיכוייו; את עברו הפלילי של הנידון והתנהלותו במהלך המשפט; את נסיבותיו האישיות; ואת השאלה האם הערעור נסוב על חומרת העונש גרידא או גם על עצם ההרשעה (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: פרשת שוורץ)).

זאת ועוד, משמופנה הערעור כלפי חומרת העונש, הנטייה תהיה שלא לעכב את ביצוע המאסר שכן "ההרשעה עצמה – הפרכת חזקת החפות – היא חלוטה" (פרשת שוורץ, פסקה 18 לפסק דינה של השופטת ד' בייניש). משכך, על בית המשפט לבחון את סיכויי הערעור בשים לב למידת ההתערבות המצומצמת של ערכאת הערעור בענישה שנגזרה על ידי הערכאה הדיונית, וכן את היחס בין תקופת המאסר שהושתה על הנידון לבין הזמן הצפוי לבירור הערעור.

10. בענייננו, מבלי לקבוע מסמרות בסיכויי הערעור – אשר על פניהם אינם גבוהים – נראה שגם אם יתקבל ערעורו של המבקש, אין זה סביר כי עונש המאסר שהוטל עליו יבוטל כליל, אלא לכל היותר יופחת במידת מה. בשים לב לכך, וכן לתקופת המאסר שהוטלה עליו, אני סבור כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר הדין על יתר השיקולים המתקיימים במקרה דנן, לרבות נסיבותיו האישיות של המבקש.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, יא' באדר ב' התשע"ט (18.3.2019).

ש ו פ ט

עמוד 3

